

[Birgith Mogensen]

for at trække de unge ind i idrætsorganisationerne eller andet komsammenvirke skal prioriteres højt. Ja, det koster penge, men at undlade en indsats på dette område koster på lang sigt mange flere penge, når kedsomhed og spændingstrang omsættes i hærværk, tyveri og andre lovovertrædelser, der samtidig reducerer de unge til familiens og samfundets sorte får.

Vi ved, at børn fra skilsmisshjem og socialt dårligt stillede hjem er særlig udsat for at vælge den forkerte bane her i livet, men vi ved også, at SSP og andet specielt opsøgende arbejde på dette område i meget høj grad kan hindre og forebygge, at børn fra omtalte hjem ender som vaneforbrydere, alkoholister og/eller narkomaner.

Derfor er det meget vigtigt, at rødderne bliver taget ved roden til alt ondt. Kærlighed, hensyntagen og grænsesætninger i mange variationer er midler, der kan lede de unge ad den rette vej.

Men når skaden er sket og Ole har begået hærværk, indbrud eller andre former for kriminalitet, skal det tages i opløbet. En eller anden mild straffesanktion skal tages i brug. Det er absolut nødvendigt, at han lærer grænserne at kende.

Netop på dette område har samfundet svigtet de unge lovovertrædere. Visse politiske partier har langsomt gennemtrumfet en bred liberalisering af straffelov og straffesanktioner. Når et fremtrædende medlem af dette Ting inden for det sidste år foreslår, at indbrudstyveri op til flere gange ikke skal straffes med hæfte eller fængsel, men med bøder, så er bægeret fuldt. Om man skal le eller græde over et så absurd forslag, må man selv om, når bare man ikke finder forslaget interessant og brugbart.

Tværtimod skal vi stramme op på disse områder. Vi skal genskabe generalpræventionen. Det er et faktum, at vaneforbrydernes antal er stigende. Jeg giver omtalte mangeårige liberalisering skylden. Meldinger fra politiet fortæller, at mange ungdomsforbrydere grinende forlader retten, når de efter 3-4 advarsler og tiltalefrafald modtager den tredje eller fjerde betingede dom.

Liberalisering af rets- og domspraksis har nedbrudt retsbevidstheden og dermed svigtet landets borgere som helhed. Når ungdomsforbryderen efter en halv snes gratis lovovertrædelser endelig langt om længe bliver

idømt en langvarig straf, bliver han anbragt i et fængsel, hvor han daglig omgås gamle, hærdede forbrydere, der kan lære ham det, han ikke kender til. Når han efter 6-10 måneder forlader fængslet med de nye kriminelle fiduser, havner han som regel i en langvarig ind-og-ud-af-fængslet-situation. Han er simpelt hen blevet en professionel vaneforbryder.

Hvis myndighederne allerede efter et eller to fejlgreb havde taget friheden fra ham i 20-30 dage, ville han 80-90 pct. sikkert kun have set en fængselscelle indefra denne ene gang.

Derfor bør love, holdninger, rets- og domspraksis ændres hurtigt og radikalt. Som forholdene er nu, virker fængselsinstitutionerne som vaneforbryderudklækningsanstalter for unge mennesker, der i første omgang fik alt for lang snor. At en total ændring på dette område også vil virke forebyggende og genskabe præventionen, er selvklart.

At gennemsyrede kriminelle alkoholister og narkomaner ikke hører hjemme i et almindeligt fængsel, turde være indlysende. Disse personers kriminalitet udføres på grund af deres afhængighedsforhold til nævnte rusmidler. Disse personer bør idømmes behandling og afvænningsdomme, der afsones i et lukket miljø, hvor fængselsbetjentene hedder psykologer, psykiatere og socialpædagoger. Dog må den del af dette klientel, der skal afsone straf på grund af grov vold eller drab, anbringes i fængsler.

Apropos vold, især grov vold: intet land i verden behandler disse uhyggelige forbrydere så lemfældigt som Danmark. At løslade en voldsmand 24 timer efter, at han har slået, skudt eller knivstukket et eller flere sagesløse mennesker, er en forbrydelse i sig selv. Langt om længe er der vel ved at blive rettet op på dette misforhold. Størstedelen af befolkningen, politiet og en del af dommerstanden vil have strammet denne retstilstand kraftigt op, og det er bestemt hårdt tiltrængt.

Jeg vil advare de partier, der synes, at karusellen kører godt nok. Omtalte ændringer på dette alvorlige område er et folkekrav. Vi kommer ikke uden om at sanktionere. At gå imod og eventuelt blødgøre oplægget kan måske skabe et folketingsflertal, men ikke et befolkningsflertal.

Der vil lyde et ramaskrig, hvis vi ikke i henhold til forslaget strammer gevaldigt op